

2011.
máj.

AKG-s magazin

Szubjektív

68

50
Ft

Erdélyben

&

Angliában

Sz subjektív magazin**Kiadja**

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bruck Áron (9)

Halpern Bence (10)

Jávor Anna (9)

Kóka Bianka (10)

Kondor Evelin (8)

Solti Hanna (9Ny)

Takács Kriszti (9Ny)

Tari Péter (8)

Turczi Ádám (9)

Varga Dóra (10)

Vida Gergely (8)

Zádor Tamás (8)

Levélcím:

*AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.*

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

http://www.akg.hu/sz sub

Ára: 50 Forint**Címlapkép:**

*Solti Hanna és
Reiser Balázs*

*A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen*

A márciusi nyolcadikos témahét

A témahét lényege az volt, hogy megismerjük önmagunkat és másokat.

A témahéten több csoportra osztottak be minket, ezeket a csoportokat pszichológusok vezették. Az első nap főleg az ismerkedéssel telt. Kicsit furcsa volt magunkról beszélni, beszélni több percen keresztül a másikkal, akivel nem is biztos,

hogy szívesen beszéljél. A napok során sok játékot játszottunk, amik szerintünk nem mindig kapcsolódtak a témahét témájához. Ami pozitív volt, hogy a játék után mindig elmagyarázták a játék lényegét, hogy az miben volt hasznos nekünk.

Dispután is részt vettünk, itt megtanultunk közbeszólás nélkül vitatkozni egymással adott

témákról. Például: könnyűdrógok legalizálása, létezik-e fiú és lány között igazi barátság... stb. Ezekről 3 fős csapatokban vitáztunk, másik 3 fős csapatokkal szemben, körülbelül negyedóránig. A vita végén a bíró döntötte el, hogy melyik csapat győzött.

Zádor Tamás, Vida Gergely

Egy hét a múltban

Budapest témahét a kilencediken

Szeles, esős márciusi hétnek ígérkezett a kilencedik évfolyam harmadik témahete, amelyet a Tavaszi Fesztivál megszervezésének kívántunk szentelni. Legalábbis így volt ez, amíg a patrónusi gárdánk úgy nem határozott (az évfolyamunk viselkedésére alapozva a döntést), hogy a témát megváltoztatják, a szervezés első fázisát pedig majd ők megoldják. Szóval a téma ezek után a „Polgári élet a századforduló Budapestjén” lett, de mi csak Budapest témahétnek hívtuk.

A témahét két különböző dologból állt, ebből az egyik volt az előadások végighallgatása. Az öt nap során négy előadást hallgathattunk meg korabeli dolgokról. Az első nap délelőttjén Horn tanár úr vezetett be minket a századfordulón élő polgárok életviszonyaiba, életkörülményeibe, ekkor kaptunk egy képet arról, hogy mivel állunk szemben. Eljött hozzánk Erő Zoltán, építész-tervező, aki Budapest építészeti korairól beszélt a rómaiaktól egészen a világháborúk időszakáig, egy másik nap pedig Gyarmati István zongorista, zongorakísérő művész úr tartott egy jó hangulatú, zenés előadást, amelynek témája a korabeli zeneművészet volt. Még ugyanezen a na-

pon hallgathattunk egy sokkal kevesebb sikert aratott előadást, ami a századforduló kávéházainak hangulatát, jelentőségét próbálta bemutatni. Másik része a témahétnek a csapatos projekt volt. Jobban mondván projektek, ugyanis összesen kettő volt, illetve egy évfolyamprojekt, amivel a témahetet kívántuk zárni. Az első ilyen csapatos feladat egy buszos városnéző túra készítése volt, amelynek keretében a századfordulón épített vagy akkoriban fontosá vált épületeket, építményeket kellett bemutatni. Délutánra meglett a győztes csapat, nekik ezt a túrát másnap valóra is kellett váltaniuk. Kedden tehát buszra ültünk és jártuk a várost, néhol kiszálltunk,

néhol pedig vezetőink bölcs szavait ittuk. Második projektünk egy társadalmi réteg bemutatása volt, ami csoportonként változott, így volt, aki a nagytökéseket és volt, aki a köztisztviselőket kapta alanyul – az előadások mindenesetre egész jól sikerültek.

Végül eljött a csütörtök délután, aztán eljött a péntek, és az évfolyam készen állt, hogy előállítson gyakorlatban is egy korabeli kávéházat, korabeli díszlettel, korabeli szórakoztatással, zenével, beöltözött szereplőkkel, pincérekkel, illetve rengeteg étellel és itallal. Engedjék meg, hogy elmondjam szerény véleményemet erről a projektről. Úgy gondolom, az évfolyam majdnem hároméves történetében ez a projekt sikerült a legjobban, ha nem tökéletesen. Sokan másképp gondolják, unalmasnak találták, de nekem nagyon tetszett ez a témahét. Remélem, nem ez volt az utolsó ilyen.

Turczi Ádám

Szakválasztás témahét a 9.ny. évfolyamon

A márciusi témahetünk a szakválasztásról szólt, hogy művészetisek vagy gimisek legyünk, illetve megismerkedtünk Gyórfi Annával, az iskolapszichológussal, aki később Londonba kísért minket.

Az első napunk a fotó szak megismerésével telt. Csoportokra váltunk szét, és állomásokra mentünk, ahol bemutattak nekünk egy-egy dolgot a fotózással kapcsolatban. Ösz-

szesen 4 állomás volt, és a 13-osok voltak az úgynevezett tanáraink. Voltunk laborban, műtermi fotózáson, terepfotózáson illetve vetítésen. Délután elkezdtünk megismerkedni Annával, különféle játékokat játszottunk, ami azt mutatta, hogy mennyire ismerjük egymást, illetve segítette, hogy még jobban megismerjük egymást.

A második nap három csoportra oszlott az osztály, két csoport a patrónusainkkal volt, egy pedig Annával, így én is. Játé-

kok voltak megint csak, hogy mennyire ismerjük egymást, délután pedig vetélkedők.

A harmadik napon a Marczibányi téri művelődési házba mentünk, ahol egy interaktív színházi előadáson vettünk részt. Volt 4 szereplő, mindig másnak öltözve. Néha megállították a darabot, és akkor nekünk oda kellett menni, beszélgetni velük, és úgy alakítani az előadást, ahogy azt mi szeretnénk volna. Ez nagyon tetszett. Ezen a napon korán végeztünk, így a

délutánunk szabad volt.

A negyedik és ötödik napon már csak angol vizsgát írtunk, hogy megnézzük, milyen szinten tartunk most.

Szerintem maga a témahét jó volt, a fotózást nagyon élveztem, viszont a játékoknak nem volt túl sok értelmük. Annyira nem ismertük meg egymást jobban, Annát meg még kevésbé. Azért jó volt, szerintem majdnem mindenki élvezte.

Jávor Anna

London témahét a nyelvi éven

A 9. ny. évfolyam utolsó témahete idén egy külföldi utazás volt, melynek célpontja „a királyok városa”, London volt. A 11 napos kirándulás alatt London sok-sok nevezetessége mellett meglátogattuk Greenwich-et és Oxfordot is, és emellett nyelviskolába is kellett járnunk.

Április 26-án, reggel 5 órakor találkoztunk a Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtéren. A gép a Londontól nem messze fekvő Gatwick Repülőtéren landolt. Első úti célunk Oxford volt, ahol sokat sétáltunk, megnéztük a híresebb egyetemeket és kollégiumokat, többek közt azt a helyet, ahol a Harry Potter-filmek étkezős jeleneteit forgatták. Ezután megismer-

kedtünk a családokkal, akiknél a kirándulás ideje alatt tartózkodtunk. Az elhelyezés 3-4-es csoportokban volt, London külvárosában, kertvárosi házakban. A nyelviskolába minden nap metróval mentünk, ott pedig 3 órát töltöttünk el egy jamaicai tanárnő társaságában. A második nap végigszéltünk London belvárosán, szabadidőt kaptunk a China Townban és

környékén, és kiállításokat néztünk a National Galleryben. A harmadik nap megtekintettük a British Museumot, sétáltunk az Oxford Streeten. A negyedik nap tanulással telt, majd délután egy pubból néztük a királyi esküvőt, egy adag fish&chips társaságában. Az ötödik napon a Portobello Road-i bolhapiacra jártunk, és látogatást tettünk a Science Museumban. A hatodik nap rengeteg sétával telt: meglátogattuk a Tower of Londont, a Tate Modernt és a Globe színházat is. Látogatásunk 7. napján meglátogattuk „a Föld közép-nyelét”, Greenwich-et. A nyolcadik napon rengeteg időt tartózkodtunk a Hyde Parkban, de a Natural History Museumban is eltöltöttünk néhány órát. A kilencedik napon körbesétál-

tuk a Westminster negyedet, meglátogattuk például a Big Bent, a Westminsteri apátságot és a Buckingham Palace-t, de a London Eye-ra is felültünk, ahonnan csodás kilátás nyílt egész Londonra. Az utolsó teljes napon benéztünk a Madame Tussauds viaszmúzeumba, és újabb parkokat látogattunk meg. Az utazás napján még megnéztük a Hampton Court Palace-t, majd a reptérre mentünk. A repülő szombat kora hajnalban landolt. Néhány apró konfliktust kivéve az utazás jó hangulatban telt, sokat gyakorolhattuk a nyelvet. Kétségkívül ez volt az eddigi legjobb témahetünk, és felejthetetlen emlék marad.

Solti Hanna, Jávor Anna

Fotók: Sosovicza Anna

Művészeti vagy gimmi?

A 9.ny-esek nagy feladat előtt állnak, ugyanis ebben az időszakban kell dönteniük arról, hogy milyen úton folytatják tovább tanulmányaikat. Köztük vagyok én is. Számomra rengeteg érv szól mind a művészeti (párhuzamos), mind a gimnáziumi képzés mellett. A művészetin művészettörténetet, rajzot, fotót vagy díszlet- és jel-

meztervezést tanulhatunk, a gimin második nyelvet, GO-t (Gazdálkodj okosan) és hasonló tárgyakat. A művészetisek sokkal tovább maradnak bent, viszont kevesebb házit kapnak, a gimisek viszonylag hamar hazamehetnek, de több otthoni feladat vár rájuk. Ebben az évben több alkalmunk is nyílt kipróbálni a művészeti tárgyakat,

fotóztunk és ellátogattunk egy színházba, ahol megnézhattuk a jelmeztervező műhelyt és a színpad mögötti díszleteket. Számomra nagyon nehéz volt a döntés, mivel érdekelnek a művészetek, de fontosnak tartom a nyelvtanulást is, ráadásul más elfoglaltság nemigen férne bele az időmbe. Félttem attól is, mi lesz, ha rájövök, mégsem sze-

retnék ezzel komolyan foglalkozni, váltani pedig nehezen lehet. És bár végül én a gimnáziumi képzés mellett döntöttem, ajánlom a művészetit azoknak, akik a jövőben is hasonlóval szeretnének foglalkozni, mert szerintem nagyon érdekes és élvezetes.

Solti Hanna

Tavaszi Fesztivál 2011

Mivel ez volt az első Tavaszi Fesztivál, amin jártam, nem volt viszonyítási alapom, így más emberektől informálódtam. A szervezés eleinte döcögős volt, de aztán beindult – nyilatkozta egy neve elhallgatását kérő személy. Az eddigi fesztiválokon külön volt sportnap, most azonban minden nap találkozhatunk egy-egy sportággal, a többségét ki is próbálhatták a látogatók.

Az első napot egy zenés megnyitóval, Horn György igazgató beszédével, valamint a 11. évfolyamos nyelvi csoportok előadásával kezdték, amelyben a táncról kezdve a jódlízásig minden volt. Rögtön ezután az első emelet felé vettem az irányt, ahol Kelemen Marcell a művészeti képzősök kiállításának megnyitóját tartotta. Az amerikai fociról sajnos lemaradtam, de sok pozitív visszajelzést hallottam róla. Innentől kezdve már csak a tornaterem-

ben töltöttem az időmet, ahol kidobós és floorball is szerepelt a repertoárban. A vívás bemutató különösen tetszett, bár elég kevesen voltunk. Jakab Péter úgy gondolta, nem untat minket a vívás történetével, egyből a közepébe vágott, és megmutatta a víváshoz szükséges öltözéket, valamint beszélt a török közti különbségekről.

A csütörtöki napot sokan partizánál kezdték, aztán a második emeleti asztalitenisz-bajnokság alatt a könyvtárban ar-

ról beszélgettek, hogy szükség van-e kötelező irodalomra, és ha igen, akkor miért nem. A sokat látogatott programok között szerepelt az egész napos filmklub; a földszinti kisiskolában a Keresztapa-trilógiát, az első emeleten pedig a Gyűrűk Urát vetítették le. A félórás erőfőpróba után korfball-bemutató várta az érdeklődőket, ahol sajnos a vendégcsapat végül hat pont különbséggel megverte kis csapatunkat.

A pénteki napot érdemes volt a tornateremben tölteni. Reggel ismét partizánozhattunk, utána jött a röplabda, ez idő alatt az aulában egy egyórás elsősegély-bemutatót tartottak. A kosármecsek izgalmasak voltak, egy-egy jó védésnél elismerő

tapsvihar fogadta a játékosokat a közönség részéről. Az állandó programok közé tartozott a palacsintázás, a kerámia játszóház, a karaoke, az arcfestés és még sok érdekes dolog.

Takács Krisztina

Erdély témahét

Teljesen újféle témahétnek lehetek résztvevői a tizedik osztályos tanulóknak. A helyszín, az idő, a látnivalók és a kultúra mind-mind teljesen más volt – hiszen Erdélyben kirándultunk, majdnem egy hétig.

Sok szempontból megterhelő témahét volt ez mind a tanároknak, mind a diákoknak, köszönhető talán ez annak is, hogy a vonatút hétérás volt. Legtöbbször beszélgetéssel és alvással próbálták elütni az időt, de mások egyszerűen csak az okostelefonjukat babrálták.

Amitől viszont igazán különleges volt ez a témahét, az a családokhoz költözés volt. Kolozsváron találkoztunk befogadó családunkkal, akik a következő öt napban gondoskodtak rólunk. Talán ez is adta a témahét egyik leggyengébb pontját vagy erősségét – ezt mindenki döntse el maga. Ugyanis voltak olyan családok is, akik gasztronómiai és kulturális körútra vittek el vendégüket, de persze voltak kevésbé készséges családok is. Így mindenki más ké-

pet kapott a témahét legvégén, hiszen az iskolai programok mellett a témahét nagy részét a befogadó családdal töltöttük.

Erdélyben rengeteg látnivalót csodálhattunk meg: más-más vallások templomait, Kalotaszeg falvait, sóbarlangot, üveggyárat és egy különleges természeti képződményt, a Tordai-hasadékot. Mindenhol készségesen álltak rendelkezésünkre, magyarul mutatták be nekünk ezeket a helyeket, mondták el történetüket.

Ez a pár nap szólt még a kulturális különbségekről is. Átéltük a Romániában élő magyar szubkultúra mindennapjait, és megismerhettük az erdélyiek és köztünk lévő különbségeken túl azt is, hogy mi a közös bennünk a nyelvünkön túl. Mindig érdeklődve figyel-

tem ezeket az embereket, és próbáltam kérdezni tőlük, hogy többet tudjak meg szokásaikról, életmódjukról, míg rá kellett jönnöm, hogy egyes településeken szinte úgy éreztem magam, mintha Magyarországon lennék.

Összegezve, egy igazán jó témahétet vagyunk túl, a maga kis problémáival. Az utolsó es-

te pedig egy kolozsvári szórakozóhelyen remekül összegyűlt az évfolyam, és mindaddig kiválóan éreztük magunkat, amíg be nem toppantak a patrónusok, és mindenkit hazazavartak.

Augusztus végén várjuk az erdélyieket vissza!

Halpern Bence Márk

Március 15-e az AKG-ban

Március 15-e nagyon fontos esemény hazánk történelmében, az 1848-as forradalom ünnepe. Erről a napról ország-szerte megemlékezünk. Így van ez iskolánkban is. Mivel ez itt az első évem, nincs összeha-

sonlítási alapom a korábbi ünnepekkel kapcsolatban, de az idején nagyon színes és érdekes volt. Minden évfolyam kapott egy „mottót”, ennek kellett meghatározni az előadást. Az előadás műfaja lehetett vers,

mozgóképek, színdarab, ének és még sok más is. Szerintem mindenki remekül teljesítette a feladatot, sok egyedi, kreatív megoldás született. Nagyon tetszett, hogy ebben az iskolában nem csak egyszerűen verset mondunk és elénekeljük a szokásos dalokat, hanem minden évfolyam megmutathat egy kicsit magából is. Jó, hogy itt ko-

molyan veszik a megemlékezést, mert szerintem nagyon fontos, hogy tiszteljük azokat az előzőeket, akik feláldozták az életüket a szabadságért. Remélem, még sok ilyen vagy hasonló előadásban lehet részem itt, az AKG-ban.

Solti Hanna

„Élet a burkon kívül” témahét a Kő-Papír-Olló évfolyamon

Idei márciusi témahetünkön a fogyatékkal élők életével foglalkoztunk. Rengeteg különböző programon vehettünk részt, röviden szeretném most összefoglalni saját személyes tapasztalataimat.

Az első napon, hétfőn, három előadást hallgathattunk meg, ebből egyet egy évfolyamtársunktól, Balogh Ákostól, a másik kettőt két vendégelőadótól. Mindhárom előadás érdekes és izgalmas volt, bár sajnos túl sok volt a három közt az átfedés, így a harmadik már elég unalmas volt. Később részt vehettünk a vaksággal kapcsolatos programokon, sőtétben kellett tárgyakat kitapogatnunk, megismerkedhettünk a Braille írással, a gyengénlátók és vakok által használt különleges tárgyakkal, és a fehér bot használatát is megtanulhattuk. Kedden mindenkinek egyéni,

saját programja volt. Jómagam a Down Alapítvány foglalkoztató központjában töltöttem a délelőttöt két társammal. Aznap délelőtt például börtárgykészítéssel foglalkozhattunk az ott dolgozó emberekkel együtt, nyakláncokat, karkötőket készítettünk – ebben az intézményben tanítják ugyanis a fogyatékkal élő embereknek a börtárgykészítést, konyhai kisegítő munkát, kertészkedést és a gyöngyfüzést is, ezekből pedig akár OKJ-s vizsgát is tehetnek, ezáltal szakmát szereznek. Délután az AKG-ban a Baltazár Színház remek előadását láthattuk, szerelemről, szexről,

emberi kapcsolatokról, Down szindrómás és más fogyatékkal élő emberek előadásában.

Szerdán szintén a Down Alapítvány intézményében jártam, csak ez alkalommal a Kőbánya-Kispesthez közeli gondozó otthonban. Ezen a napon sokan voltak ott, de mindenki másvalaki foglalkozhatott, így mindenki azt csinálhatta, ami érdekelte. Délutánig ott voltunk, én magam sokat beszélgettem az ott lakókkal, segítettem az ebéd előkészítésében, és kimondottan jól éreztem magam.

Csütörtökön megint a Down Alapítványnál, ismét a foglalkoztató központban voltam, ezúttal gyöngyfüzéssel is foglalkoztunk, egész délelőtt és fél délután ott voltunk, ez is nagyon jó élmény volt számomra. Pénteken ismét meghallgathattunk egy előadást, jómagam egy pszichológus hölgygel a másság elfogadásáról szóló beszélgetésen vettem részt, de választható volt más típusú előadás is, például az autizmusról szóló, vagy lehetett beszélgetni tapasztalati szakértőkkel. Ezek után egy szabadon választott filmet nézhettünk. Én a Gyilkos labda című amerikai-kanadai dokumentumfilmet néztem

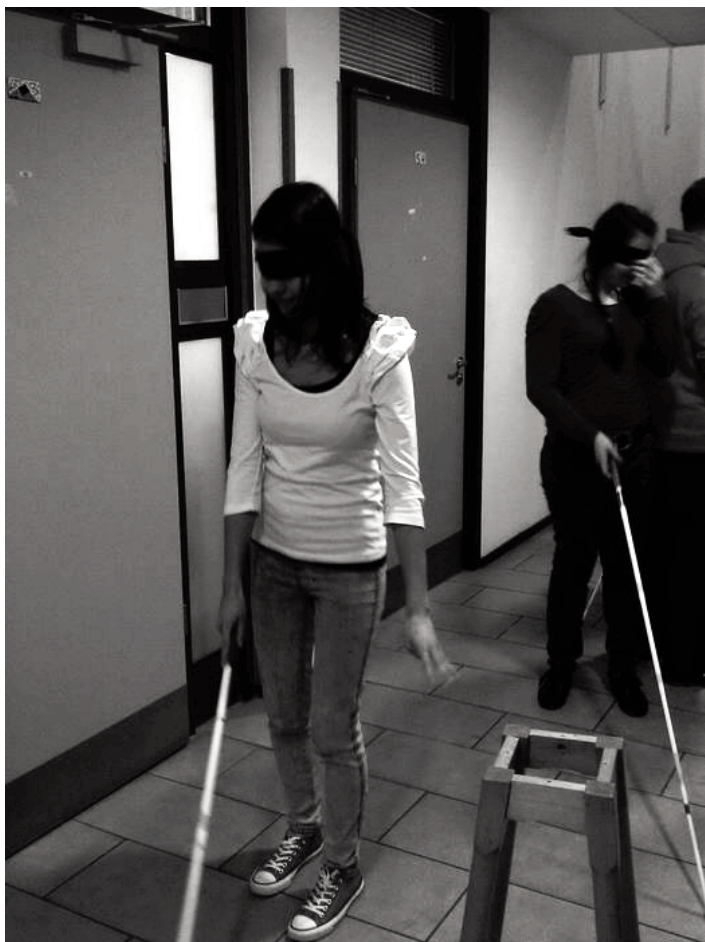

meg, ez egy paralimpiai sportágról és annak játékosairól szól, ezt a filmet mindenkinek tudom ajánlani.

Azokon a helyszíneken kívül, ahol én voltam, évfolyamtársaim részt vettek programokon az Addetur iskolában, a Gézengúz Alapítványnál, a SINOSZ-nál, a MEREK-nél, a Dr. Török Béla iskolában és még több helyen is.

Összességében mind nekem, mind rengeteg évfolyamtársamnak hatalmas élmény volt a témahét, rengeteg korlátot ledöntött bennünk, talán ez volt az eddigi legrendesebben szervezett témahetünk, és mondhatom, nem igazán unatkoztunk.

Kóka Bianka

Témahét Bózsván

Ez volt a 2. termtud. témahetünk, most Borsod-Abaúj-Zemplén megye egyik kis falujába, Bózsvára utaztunk.

Először vonattal utaztunk, majd Sátoraljaújhelyen felszálltunk egy buszra, és 30 perc után megérkeztünk a táborhelyre. Faházakban laktunk, amikben az első napokban nem volt fűtés, így a hét végére sokan megbetegedtek. Saját fűtést kellett alkalmaznunk, így hajszárítóval és forróvizes palackokkal próbáltunk fűteni.

Bózsva egy kis falu, a falu közepén lévő kis szikláról be lehet látni az egész falut és több

környező települést is. A falu légköre nagyon megtetszett, mivel minden ember földet művel, a helyiek segítőkészek és tisztelik a környezetüket. A tábort három termtud. tanár szervezte, Tatai Réka, Nádori Gergely és Marsi Zoltán, velünk voltak még a patrónusaink és Hantos István tanár úr is, aki a 9pk10g évfolyamot kíserte.

Eleinte mindenkinek nehezen indult be a hét, de mikor áttértünk a helyszíni „teregyakor-

latokra”, akkor azokat már mindenki szívesen csinálta. Nekünk a geocaching tetszett az összes foglalkozásból a legjobban. Ez abból áll, hogy egy elrejtett geoládát nekünk kell megkeresnünk GPS segítségével.

Utolsó előtti nap az egész évfolyam 8-as csoportokba tömörülve indult el az egész napos túrára. A 9pk10g-sek által szervezett túra Bózsváról indult és a füzéri vár volt a cél. A túra útvonala mentén 5 állomás volt, ezeken különböző feladatokért lehetett pontokat kapni. A kerettörténet az volt, hogy megölték egy kerecsensólymot, aminek eszmei értéke 1 millió fo-

rint, és minket hívtak segítségül, hogy kiderítsük, ki a gyilkos a patrónusaink közül (a kör szűkítését segítették az állomások is).

A témahét folyamán minden feladatért adott pontszámot kaptunk, és a tábor egy vizsgával zárult, aminek pontszáma összeadódott az addigi pontok összességével, és az így kapott pontok alapján kaptuk a jegyünket.

Érdekesség: a faluban nem lehetett Coca Colát venni, ezért Nagy András tanár úr az egész hetet szorongásban töltötte, így a foci se ment neki túlságosan jól.

Zádor Tamás, Tari Péter

AKG szülinap

Izgalommal vártam az idei AKG szülinapot, nemcsak azért, mert nekem ez volt az első, hanem azért is, mert amúgy is nagyon jónak ígérkezett. Először is kaptunk egy listát, rajta a csoportvezetőnk nevével, akit meg kellett keresnünk, és telefonszámot kellett cserélnünk vele. Ezután fel kellett kutatnunk a többi csapattársunkat is. Elérkezett a „nagy nap”,

a csapatok reggel 9-kor találkoztak a város különböző pontjain. Mikor mindenki megérkezett, kerestünk egy nyugalmassabb helyet – ahol lehetőleg kávé is volt –, és megismerkedtünk egymással. Az idei téma az egymás iránti felelősség volt, ebben a szellemben kellett mottót megfogalmaznunk. Elindultunk, hogy teljesítsük a feladatainkat Budapest külön-

böző helyszínein, és begyűjtünk annyi színes szalagot, amennyit csak tudunk. A helyszínek között volt a Deák tér, az Andrassy út és a Hősök tere is. Az utóbbi volt a végső állomás, ahova minden csapatnak meg kellett érkeznie. Az egész teret a sulis diákjai foglalták el, színes lufikkal a kezükben, sokuk fején az összegyűjtött szalagokkal. A háttérben az AKG

rap szólt. Ekkor kezdődött meg az avatás. Az avatatlan diákok (köztük én is) körbe álltak. Elmondtuk az „esküt”, az avatóink pedig ránk adták a pólót és felengedtük a színes lufikat az égbbe. A hideg ellenére nagyon jól éreztük magunkat, sokat beszélgettünk, tortáztunk, és örültünk, hogy most már hivatalosan is AKG-sok vagyunk.

Solti Hanna

Terepre meredve

Patkánybél, ammonitesz, borospincék, tevehormonok, egy kis ízelítő a háromnapos terepgyakorlat nyálánkságaiból.

Csütörtökön kora reggel már indulásra készen álltunk az AKG-ban. A buszban történt gyors helyfoglalás után indultunk is az első állomásra. Hosszú utunk Pécs felé hamar félbeszakadt, megérkeztünk első állomásunkra, a százhalombattai olajfinomítóba.

Bemelegítésként egy prezentációt tekinthettünk meg, amely bemutatta az olajfinomító működését, érdekes ismeretekkel gazdagítva tudásunkat. Megtudhattuk, hogy Magyarországon a MOL foglalkozik egyedül kőolaj-finomítással. Az

1991-ben létrehozott Magyar Olaj- és Gázipari Részvénytársaság, a MOL Rt. ma már Közép-Európa egyik legjelentősebb multinacionális vállalatává nőtte ki magát. Azt is megtudtuk, hogy a MOL-nak számos leányvállalata működik, s hogy csak ezeknél a leányvállalatoknál 30 ezer ember dolgozik. A MOL csoport tizenegy országban működött tőlőtállomásokat. 15 országban végeznek olaj-és gázkutatási tevékenységet, és 7 országban termelési tevékenységet. A százhalombattai finomító 1965 óta üzemel, kapacitása évi 8,1 millió tonna. Magyarországon csak itt folyik kőolaj-desztilláció. Számos vegyipari terméket állítanak itt elő az üzemanyagok mellett. A minden igényt kielégítő előadás után körülnéztünk a finomító területén, igaz, csak a busz ablakain keresztül. Így is érdekes volt megsejlelni a Ba-

ráság-vezeték, amely egy hatalmas és bonyolult csőrendszer. 2005 óta egyébként a környezetvédelem érdekében számos sikeres projektet végeztek el Százhalombattán, melyek segítségével csökkentették a környezetszennyezés mértékét. Ezután továbbmentünk Bábaapátira, az éppen épülő atomhulladék-temetőt megnézni. Ez számomra egy kicsit izgalmasabbnak tűnt, mint az előző programunk, így már izgatottan vártam, hogy láthassam a végeláthatatlan hosszú barlangokat, amelyek nemsokára megtelnek kis és közepes radioaktivitású felszerelésekkel, védőruhákkal és egyéb eszközökkel, melyek a paksi atomerőműből érkeznek.

A bábaapáti atomhulladék-temető építése már 1993-ban tervbe volt véve, azaz akkor még csak az, hogy valamikor fog épülni egy ehhez hasonló hely. Számos kutatás és vizsgálat után megállapították, hogy ez a hely pont megfelel az atomhulladék hosszabb idejű tárolására, köszönhetően a vízmentesen záródó gránitfalaknak. Mindezek után el is kezdték a munkálatokat, s hamarosan véglegesen el tudják helyezni az atomhulladékot, amely most átmeneti tárolókban van. Megnéztünk a hely kialakításáról és a hulladék elhelyezéséről is egy filmet, ami nagyon érdekesnek bizonyult. Számos vizsgálatot csinálnak ott helyben, hihetetlen sok óvintézkedést tesznek, hogy

ezek a tárolók akár egy természeti katasztrófát is kibírjanak. Ezek a biztonsági kérdések, látva a japán földrengés során bekövetkezett problémákat, úgy gondolom, valóban nagyon fontosak. Egy olyan ruha, amelyet az atomerőműben használtak, akár hatszáz évig is sugározhat még. Miután elkészül a 250 méterrel a föld felszíne alatt épülő temető, oda fogják betontartályokba téve elhelyezni véglegesen a hulladékokat, melyek több száz és több ezer évig is állhatnak ott akár. Az előadás után lementünk a barlangokba, ahol nagyban folyt a munka, éppen betonozták a földet az átjáróknál.

Nagyon tetszett nekem ez a hely, ám máris mentünk tovább, most már azonban csak a szállásunkra, mely a Hársfa fogadó volt Pécsen. Szigorú hölgy közölte velünk a szabályokat, s utána mindenki mehetett dolgára. Később mindannyian lesétáltunk a városba, ahol szét lehetett nézni. Nem sokszor voltam Pécsen, de az egyik témahetünket itt töltöttük, így emlékeztem néhány helyre, és jó volt viszontlátani a várost. Szép hely Pécs,

és van egy jó kis kávézó is, ahová rögtön be is ültünk enni, inni. Tizenegyre mindenki hazaért, és fáradtan feküdtünk ágyba, hogy rögtön álomba is merüljünk.

Másnap kora reggel reggeli után buszra pattantunk, és nekivágtunk Pécsnek, hogy megnézzük a Délhús vágóhidat. Mindenki frissen és vidáman toppant be a helyre, ahol fél malackák lógtak a levegőből. Ott is először egy előadáson vettünk részt, amiből megtudtuk, hogy fontos, hogy az országban élők magyar termékeket vásároljanak. Megmutatták nekünk, hogy hogyan kell felvenni a védőruhát, amiben mindenki hihetetlenül idiotán nézett ki. Felvettünk még a fejünkre egy védőhálót, a cipőnkre is kaptunk védőcipőt, s miután a kezünket is lefertőtlenítettük, mehetünk is megnézni a vágóhid működését. Itt Pécsen csak a készen kapott fél disznókkal foglalkoznak. Végigsétáltunk, és láthattuk, ahogy a felakasztott disznókat lökték odébb, s az egymás mellett álló férfiak és nők szedték ki belőlük a fontosabb részeket, és dobálták félre a fölöslegeseket.

Nagyon sokan dolgoztak ott, mindenkin volt védőfelszerelés, hogy ne vágják meg magukat. Szerencsére ritkán szoktak balesetek előfordulni, de volt olyan eset is, hogy az egyik dolgozó rosszul fogta meg a húst, és vágás közben a kés pont a szívébe szúródott. Nem olyan rég tüzeset is történt a pécsi kartonraktárban. Futószalagok mellett haladtunk el, ahol fáradhatatlanul dolgoztak az emberek, volt egy néni, aki a futószalag végén állt, oda érkeztek a legapróbb húsdarabok, s ő rutinos mozdulatokkal válogatta ki, hogy melyik húsnak melyik rekeszbe kell kerülnie. Legalább tíz láda volt! A dolgozók ott fenték a késeiket, hogy mindig élesek legyenek, de azt is megtudtuk, hogy vannak olyan emberek, akik a nap végén elviszik ezeket és megélezik. Minden nap befejeztével az egész termet lefertőtlenítik, még a tetőt is. Azért jó volt megtapasztalni, hogy valóban figyelnek a higiénára! Utunk végén egy közös csoportkép erejéig még pózoltunk vicces ruháinkban, s utána mentünk is tovább a Pécsi Orvostudományi Egyetemre.

A hely hangulata rögtön megfogott. A diákok kint ücsörögtek a padokon, a napsütésben (végre jó idő volt!), beszélgettek, feküd-

tek a fűben, ebédeltek. Bent az épületben nagy nyüzsgés volt. Sok külföldit lehetett látni, igazán sokszínű hely ez az egyetem. Az egyik volt AKG-s diák fogadott minket, aki itt tanul az egyetemen, nagyon jó fej volt, vele még beszélgettünk egy kicsit az előadások után. Nagyon sok emberrel találkoztunk, és nagyon sok embertől hallottunk előadást mindenféle témában. Először is láttunk patkányboncolást, ami nagyon izgalmas volt. Furcsa volt látni a patkány dobogó szívét, a kis pihegő testét, miközben a szerveket csak úgy kidobálták az állatból. Volt, ahol a testhőmérsékletüket vizsgálták, úgy, hogy berakták őket egy vízzel teli üvegdobozba, s ők azon belül voltak egy másik dobozban, plusz egy akkora ketrecben, mint ők maguk. A végbelükön keresztül vezettek fel egy 10 cm-es csövet, és annak a segítségével vizsgálták a testhőmérsékletüket. Innen továbbmentünk az egyetem melletti klinikára, itt a radiológián néztünk körül alaposabban. Ismét nagyon hosszú előadásokat hallottunk, melyeknek bizonyos részei egészen izgalmasak voltak.

Délután Marsi tanár úr egyik ismerőséhez mentünk, ott is igazán érdekes dolgokat hallhattunk különböző kutatásokról, már amit én sze-

mély szerint megértettem, az mind izgalmas volt.

Ezután a Pannon Powerben tettünk látogatást. Ennek az erőműnek a fő ellátási forrása a beszállított fa. Ide csak beteg vagy másfajta megmunkálásra alkalmatlan fákat szállítanak vonaton vagy teherautón. Mikor bejártuk az erőmű területét, elmentünk az aprító mellett is, ahol nagyon erősen lehetett érezni a fa illatát, ami nem mindig volt kellemes. Úgy mentek sokan végig, hogy befogták a fülüket, mert nagyon hangos volt a gép. A hatalmas kazánok mellett is elmentünk, ahol viszont nagyon meleg volt. Ez a hely is tetszett, bár abban még mindig kételkedem, hogy ez a módszer tényleg környezetkímélő-e.

Este megint bementünk a városba, s másnap már hazafelé vettük utunkat, de előtte még körbenéztünk egy villányi borászatban, ahol láthattuk a hatalmas tartályokat, melyekben a borok voltak, s a hordókat is lent a pincében. Megnézhettünk ott régi, az 1940-es években készült borokat is.

A következő programon jura kori ammonitesz-lenyomatokat néztünk meg a Villányi-hegységben. Ezek a csiga alakú lenyomatok valaha tengeri állatok voltak, s ma nemcsak a látványukat élvezhetjük, hanem még segítenek megállapítani azt is, hogy egy kőzet kora mennyire tehető. Az ammoniteszek legnagyobb számban az alsó-jurái mészkövekben fordulnak elő.

Az ammoniteszek megtekintése után utolsó célunk felé vettük az irányt, mely nem más volt, mint a gemenci erdő- és vadgazdaság, ahol egy igazán lebilincselő filmet láthattunk, mely bemutatta az erdőben lakó állatok és növények életét. Ahogy a

honlapjukon írják, itt „nemcsak vadásztatnak és termelnek, hanem a természetet is védik a gemenci erdőgazdaság szakemberei.” Az erdő és az édes vaddisznók megtekintése után előadást hallhattunk a méhészetéről is. Kissé kopár és szomorú volt még az erdő, a fákon még nem jelentek meg az első hajtások sem, de így is megfogott.

A szarvasok és őzek után megint csak buszba pattantunk, s most már tényleg hazafelé tartottunk. A buszúton visszafelé kvízt töltöttünk ki mindannyian, a nyertesek értékes ceruzákat és köcsögöket nyerhettek, s Marsi tanár úr szórakoztató horoszkóp felolvasásait is meg kell említenem, ugyanis más-honnan nem tudtam volna meg, hogy 28-a a szerencsenapom lesz.

Sok szép élménnyel és hasznos tudással tértem haza, s még egy patkányboncolást is láthattam, a tevehormonokról pedig majd legközelebb. Mert már alig várom a szerencsenapom, pont úgy, mint a következő terepgyakorlatot, amit mindenkinek csak ajánlani tudok!

Varga Dóra

Fotók: Ternyik Máté

Közmunka, termtud érettségi, 500 pontos rendszer

Aki már az utolsó 3-4 évére készül a suliban, minden bizonyosan hallhatta felröppenni ezeket a szavakat a folyosókon, órákon, és vagy kétségbeesetten elkezdett figyelni fizika órán, vagy a vereség tudatába belenyugodott, és azt mondta magának, majd ügyis „duplázni fog”. Az oktatásról és az új közoktatási törvényről beszélgettem Horn Györggyel, az Országos Érettségi Bizottság elnökével.

Szubjektív: Amikor törvényt alkotunk, mindig az a legfontosabb talán, hogy meghatározzuk, milyen célt akarunk elérni vele. Ezért is kérdezem, hogy ön szerint mi az iskolarendszerű oktatás célja?

Horn György: Előrebocsátom, hogy szerintem nincs törvénykezési kényszer. Alapvetően a törvény jó most, nincs szükség átfogó törvényre, maximum korrekciókra. Azonban valóban egy nagy kérdés, hogy az iskola mire való. Az iskolát a XIX. század végi polgári állam találta ki, korábban is volt, de akkor alakult ki maga a tömegoktatás. Az államnak az a meggyőződése, hogy a társadalom minden csoportjának szüksége van írni-olvasni-számolni tudó emberekre. Az a kérdés, hogy az állam milyen feladatokat vesz át a családtól. Ez egy nagyon régi vita. Szinte egész Európában a tömegoktatás bevezetése mindenütt állami feladatként jelent meg, így létrehozzák azt az iskolát, ami ma is működik: a tanár 45 perces órában homogén korcsoportnak tantárgyat tanít. Létrejött az „állam oktatásvégrehajtási intézményrendszere”,

az iskola. Mint a börtön, ahova betelerik tankötelezett diákokat, és itt az a dolguk, hogy el-sajátítsák azokat a képességeket, amik feltételei annak, hogy a társadalom tagjai legyenek. Ez egy változó hosszúságú időszakot jelöl az elitképzésig, azaz az érettségig, ugyanis aki érettségizett, az belépett az elitbe. A huszadik században ez megváltozott, azt mondták a totális rendszerek, a diktatúrák, hogy ne csak az információkat közvetítsék, hanem az ideológiai értékeket is a fiataloknak. Ez máig megmaradt, szerintem ez feleslegessé vált, de tudnod kell, hogy ezzel kevesen vagyunk a szakmában. Tehát röviden: az iskola az eléggé felesleges, mint intézmény.

Szub: A legtöbben elvégzik ma már középfokú tanulmányaikat, aminek lezárása az érettségi. A legtöbb változtatás az érettségit fogja érinteni. A kérdésem az lenne, hogy mik is ezek a változtatások (pl. természettudományos érettségi, 50 óra közmunka) és mi az álláspontja erről?

H.GY.: Nehéz kérdés. Az érettségiről azt kell tudnunk, hogy ez a Bach-korszak utolsó büntetése, ugyanis 1850-ben vezették be. Nagyjából ma minden 17-18 éves tanulóból 70-75% százalék jut el az érettségig, miközben a század elején ez 3% volt. Kétféleképpen lehet szabályozni az iskolát: tantervi szabályozással (mit tanítsanak?) vagy kimeneti szabályozással (mit kell a tanítás végére tudnunk?). Az érettségit nem az

iskola csinálja, hanem ez az állampolgár és az állam viszonya. Bizonyos dolgokat is kötnék az érettségihez, például a továbbtanulást. Az érettségi nagyon hosszú történeti folyamat után, 2005-ben változott meg, azóta működik a standard, két-szintű érettségi. Az eredeti terv szerint a középszint a lezárása a középfokú tanulmányoknak, az emelt szint pedig belépés az egyetemre. Ezzel mindenféle problémák voltak, de alapvetően jó irányba mozdult el a szabályozás a „minden iskola úgy csinál, ahogy akar” állapothoz képest. Viszont az egyetemek az emelt szintű érettségit (mint kötelező belépési feltételt) nem írták elő finanszírozási okok miatt, ugyanis a fejkvóta miatt nekik annál jobb, minél több tanuló van náluk.

A mostani érettségi szabályozásban a változások már elkezdődtek, például már kevesebb érettségi tárgyat hirdettek meg. Ezelőtt úgy volt, hogy bármiből lehet érettségizni, például szerbül testnevelésből, és már egy érettségizőnél is ugyanúgy meg kellett szervezni a vizsgát. Nyelveknél ez nagyon látványos és problémás volt, most már bizonyos nyelvekből nem is lehet érettségizni. A másik

nagy változtatás pedig várhatóan az lesz, hogy az állam meg fogja mondani, hogy miből kell emelt szintű érettségit tenni a felvételihez. A pontszámrendszert már átalakították, a 480 pontos rendszerből 500 pontos lett, az emelt szintű érettségi 40 pont helyett 50 pontot ér, viszont a nyelvvizsgákat, mivel az társadalmi előny – mondván nem mindenkinek van pénze nyelvvizsgára, kiutazásra, stb. –, a középfokúnál 35-ről 28-ra, a felsőfokúnál 50-ről 35-re csökkentették. Az egyéb pluszpontokat (pl. tanulmányi versenyekért) részben megszüntették, a hátrányos helyzetűek pontjait pedig csökkentették, tehát arányosítani kezdtek. Ötödik tárgynak az iskolai tanulmányi pontokhoz eddig bárki bármit beírhatott, most már egy természettudományos tantárgyat kell beírni.

Voltak elképzelések, hogy valóban természettudományos tárgyból kell érettségizni, a törvénytervezetben volt erre utalás. Azt elfogadták, hogy meg kell emelni a követelményszintet, és azt is, hogy a tanulmányi pontokba bekerüljön a termtud, de azt, hogy kötelező érettségi vizsgatárgyként bekerüljön, azt nem. Én a bekerüléssel nem ér-

tek egyet, de az Országos Érettségi Bizottságnak csak véleményezési joga van.

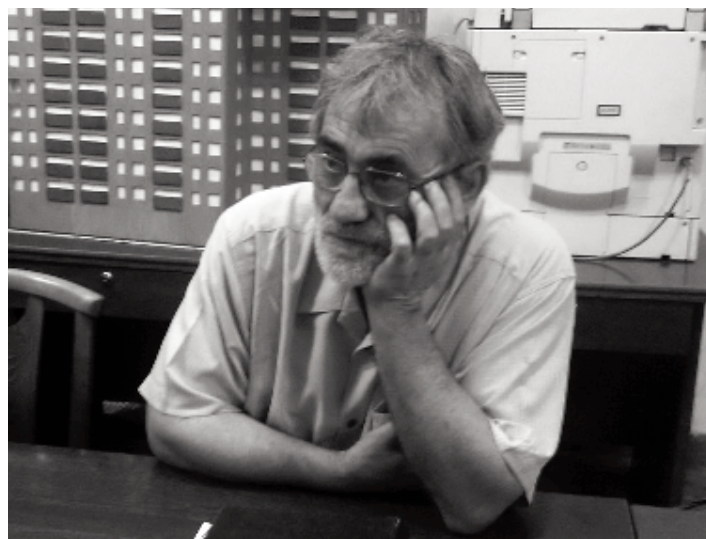
Szub: Az egyik vélemény szerint, amint kilépünk a közép-fokú oktatásból, akkor olyan emberekké váljunk, akik képesek megfelelni a munkaerőpiac kihívásainak, és van az AKG-sabb szemlélet, hogy alapvető műveltséggel is kell rendelkeznie az embernek. De kevesebb szó esik a diákok jogairól. Ha variálunk az érettségikkel, nem minden érettségizetteknek van ugyanolyan esélye. A tavalyiak rengeteg példával és hatalmas biztonsággal érettségizhettek, mi pedig valószínűleg a bizonytalanság tudatával készülünk.

H.GY.: Előrebocsátom, hogy szerintem az AKG-soknak nagy előnye van az érettséginnél, hiszen ők például történelemből komolyabb eséllyel in-

dulnak jó pontszámért, mivel forráselemzés van benne, más-
hol pedig csak magolják az évszámokat.

De igazad van valóban, nektek a mostani helyzet egyértelmű hátrány, ugyanúgy, mint a 2005-ben érettségizetteknek. Nagyon nagy probléma a bizonytalanság. Ha legalább idén megmondanák, hogy választani kell természettudományos tantárgyat, akkor mindenki a nyelvi év alatt vagy szabadidejében kiválaszthatna egyet, és visszamenőleg is átnézné a tananyagot, hogy ne kerüljön később bajba. A természettudományos tantárgyakkal kapcsolatban arra törekszem, hogy lehessen földrajzból is érettségizni.

Azért van egy fontos elem, amire felhívnám a figyelmet: most kell törekednetek az általános műveltségre, később már nehezebb lesz. Nem csak a felvételi érdek számít. Az ember

motivációja többféle dologból származik. Az egyik az, amit mondasz, az affinitás vagy az érdeklődés, a másik pedig a köteleességtudat, és csak a harmadik az érdek. Megértem az aggodalmakat, de nem baj, ha most kell sokat tanulni, később megtérül.

Egyébként igazad van, ez egy

nagyon komoly probléma, engem is nagyon zavar, az egészet én egy lobbinak tartom, mert műszaki-tudományos pályákra nagyon kevés ember jelentkezik. A bizonytalanság sokkal rosszabb.

Halpern Bence Márk

A felvételi és a beszélgetés közti állapot

Ha az AKG-ba akarsz járni, már a felvételi előtt érdemes tudnod, hogy milyen ez az iskola. Mi fontos és mi nem. Mi kell a jó felvételihez. Kit vesznek fel és miért.

Ha az Alternatív Közgazdasági Gimnáziumba (AKG) szeretnél járni, fontos tudni, hogy itt a dolgok nem teljesen szokványosan működnek. Persze, mint bárhová máshová, ide is sokféle gyerek jelentkezik. Azonban mégis van valami közös ezekben a gyerekekben és a szüleikben. A szülők és az ide jelentkező gyerekek alaposan végiggondolva, sokat tépelődve jutottak erre a döntésre. Tudják, hogy itt a tanárok, az osztályfőnökök valahogy mások, mint ahogy korábban megszokták. Nem ítélik meg és nem ítélik el a gyereket. Hosszú távra terveznek, és nem piszkálják a gyereket. Elfogadják, hogy minden gyerek olyan,

amilyen, tudják, hogy van, aki előbb, és van, aki később érik be. De igazából a végeredmény számít. Ennek tudatában az osztályfőnökök (patrónusok) igyekeznek a gyerekeknek a legjobbat, egyfajta személyre szabott nevelést adni.

Az AKG egy rendhagyó iskola. Olyan iskola, ahol nem akarják mindenáron megváltoztatni a tanulókat, inkább segítséget adnak ahhoz, hogy közelebb kerülhessen a célod megvalósításához. Ez így talán túl általános, közhelyként hangzik és lóg a levegőben, de mégis ez az AKG lényege. Bár hasonló gondolattal sok iskola büszkélkedik, én úgy hiszem, ez igazán az AKG-t jellemzi. Persze van

más különbség is. Például az, hogy az AKG teljesen más rendszerben működik. És most elsősorban nem az epochális tanulásra gondolok, hanem inkább arra, hogy erősen érezhető az iskola diákcentrikussága. Nem az van, hogy a tanár ledarálja az anyagot, mint az iskolák nagy részében. Csoportmunka van, így idővel megtanulod, hogyan lehet alkalmazkodni, hatékonyan együttműködni másokkal. A tanártól kérdezni pedig nem szégyen, ha nem értesz valamit.

Ennek megfelelően a szóbeli felvételi is más alapokon nyugszik, más szempontokon van a hangsúly. Nem a történelmet vagy az irodalmat akarják kikérdezni, nem kizárólag a tudásodat tesztelik. Akkor mit, kérdezheted. Elmondom. Ami-

kor hetedikbe felvételiztem, tizenkét évesen is éreztem, hogy ez az AKG valahogy más hely. Éreztem, mert mikor beléptem, mosolyogva fogadtak, nem olyan stresszhelyzetnek akartak kitenni, ahol nagyon meg kell felelni. Egyszerűen érdeklődtek irántam, hogy milyen vagyok. Érdekelte őket, mennyire vagyok nyitott, van-e erős értékrendem, ha igen, az milyen. Hogy kommunikatív lény vagyok-e vagy csendes típus. Az egész egy jó hangulatú, de mégis komoly beszélgetéshez hasonlított. Segítettek, hogy ne feszengjek, hanem érezzem jól magam, és önmagamot adva minél inkább érvényesülni tudjak. Azt hiszem, erről szól az AKG.

Bruck Áron

A könyvtár sarkából

Petra – Hosszú hajam bokáig érő csizma

Érdekes alcím, bizonygattam magamnak a bemutató előtti napokban, mikor plakátokon már olvasni lehetett a darabról. Bár – gondolkodtam tovább – a csizma hosszát inkább letről fölfelé szokás mérni; boka, vádli, térd; hisz ha fentről mérnénk, mind talpig érne, márpedig a haját csak fentről lehet, mert hát az a csizma. Vagy a haj hiánya volna a lábbeli? Mindegy, még ha bizarr is, érdekes.

Okoskodó elméleteimet, szerencsére, az előadás maga tette érvénytelenné, mert ezt a képzavart természetesen az alkotók sem vehették komolyan. Ez csak egy szentimentális, költőként kudarcot vallott irodalomtanár saját versében fordulhat elő, akit az író-rendező maga alakít a színpadon, szép önreflexív gesztussal.

Sztripszky Hanna és csapata újra fölevenítette azt a már egy ideje halott AKG-s hagyományt, hogy diákok tanár nélkül hozzanak létre előadásokat. Néhányan még emlékezhetünk Kárpáti Palkó vagy Boross Martin alkotásaira. Nekem, aki szépen belebuktam egy ilyen vállalkozásba, külön öröm ezt látni.

A bohózat világa zárt, Petra életének két-három stádiumát követhetjük nyomon, melyből a legkiterjedtebb, leghosszabb szakasz épp az AKG-ban játszódik (sejthetjük ezt iskolánkra jellemző szakaszak hallatán: patrónus, Maca, titkárság, kilépő).

Ez nem csak az előadás világképét, de a közönséget is szűkíti, ami ebben az esetben nem hátrány, hanem előny. Tudomásom szerint egyetlen színjátszócsoporthoz sem vállalta fel eddig ilyen nyíltan kiletét, nem ironizált, játszott, vagy vette éppen halálosan komolyan ilyen önfeledten az általa jól ismert környezetet, az AKG-t.

A zártságot tovább fokozza a konvencionális, szűk családi kör: apa (Ágostházi Soma), anya (Antal Kinga), Petra. Aki mindig hárman van: Csikós Panka, Karvalics Fruzsina, Lambert Mika. E mögött talán Freudot gyaníthatjuk, vagy egyszerűen a kreatív színházi játék lehetőségét. Mert a három lány nagyon jó érzékkel erősíti, ellenpontoszza, ismétli, visszahangozza egymást. Soma és Kinga is ráerősít kissé cinikus játékkal a családi közhelyekre, bátor táncjeleneteik (a kiváló zeneválogatás mellett) pedig igazi fűszerként hatnak. Az AKG színpadának elmarad-

hatatlan szívtiprója (Asbóth Matyi) óvodásként is, gimnazistaként is hol hiteles, hol teatrális, mindig ott, ahol azt a pillanatot megköveteli. Petra örök riválisa (Zsin Ági) valóságos tündér, Miss Hungary, naiv natúra, s bár mindössze három mondat hagyja el a száját (megszámoltam), nem is érezzük, hogy szükség volna többre. A kevés szereplő és a bensőséges megjelenített világ ellenére a téma univerzális és örök. Lényegében a városi fiatal hölgyek különböző életszakaszaira jellemző közhelyes problémákkal foglalkozik a vígjáték. Első szerelem, szülők konfliktusai, költői próbálkozások, elzúllás, ma-

gány. De ez megint nem negatívum: közhelyet feldolgozni, ez az igazi kihívás. S én ezen a ponton látom az előadás sikerült ségének titkát, és annak kapcsolatát az alkotókhoz. Mindnyájan közvetlen, megélt tapasztalattal kell rendelkezzenek arról, amiről játszanak, és ismerniük kell a fiatalon még állandónak vélt érzelmek és kistragédiák esendőségét – ezért a bölcs ironia Mika rapbetétében, ezért a túlfeszített romantika Fruzsina szavalaiban, ezért Panka arroganciája, ezért Matyi kacsin-tásai, Soma kitérősei, s végül ezért az önfeledt nevetés, a nagybohózat. Mert ahogy ők játékukkal szüleiken, saját gyerek- és kamaszkorukon nevetnek, úgy mi is egyszerre nevetünk a helyzet komikusságán, saját szüleinken, gyerek- és kamaszko-runkon.

Megérdemelt telt ház (nem volt elég szék) és állótaps (akinek volt, az is fölállt). De most már nekem is föl kell innét állnom.

Szöllősi Barnabás

Petra – Hosszú hajam bokáig érő csizma
Írta és rendezte: Sztripszky Hanna
Szereplők: Csikós Panka, Karvalics Fruzsina, Lambert Dominika, Antal Kinga, Ágostházi Soma, Zsin Ágnes, Asbóth Máttyás

Következő előadás:
A Színház, Ünnepe
2011. június 1. 17 óra
AKG Színházterem

Fekete-fehér

Nehéz lesz ezt a cikket úgy megfogalmaznom, hogy ne mondjak néhol ellent magamnak, mert még nem vagyok biztos benne, hogy tetszett-e a film vagy sem. Egy meglehetősen elborult, furcsa alkotással állunk szemben, így csak annyit tudok mondani, hogy nézzétek meg a filmet ti is, s döntsetek magatok.

A Fekete hattyút már vagy fél éve vártam, annyira, hogy online el is kezdtem nézni a filmet. Nem néztem végig, mert nem volt rá időm, ami nagy szerencse, mert a filmben olyan effektetek vannak, amik csak a mozivásznon mutatnak jól, ott válik élvezhetővé és izgalmassá. Először is mindenkinek azt ajánlom, hogy moziban nézze meg a Natalie Portman főszereplésével készült filmet.

A történet kiindulópontja a Hattyúk tavának szereplőválogatása, melyre Nina, a tehetséges, fényes jövő előtt álló balett-táncos is jelentkezett. A sok

szenvedés, gyakorlás és nehéz munka meghozta gyümölcsét, s mint várható volt, a lány kapta meg a főszerepet a darabra. Natalie Portman segítségével láthattuk, hogy a táncosok világa kemény, erőpróbáló világ, ahol nem szabad visszariadni a fájdalomtól. Néhány morbidabb jelenet után már nem tudtam elképzelni sem, hogy ezek a táncosok miért vállalják ezt a sok szenvedést.

A film tele volt táncos jelenetekkel, amik lendületet adtak a történeteknek, összekapcsoltak egyes részeket, és elképesztő volt látni, ahogy a kicsi, vékony,

törékeny balerinának mindent megtesznek a siker érdekében. De mégsem a balettről szolt a film.

Nina, miután ő lett a Hattyúk tavának főszereplője, rájött, hogy megkezdődött a versenyfutás szerepének megtartásáért. Nemcsak a riválisokkal kellett leszámolnia, de saját maga korlátait is át kellett törnie ahhoz, hogy elismerést szerezzen mesterétől és a közönségtől, s elérje a hön áhított tökéletességet. Tetszett benne, hogy nem lehetett pontosan tudni, hogy mi következik, nem volt kiszámítható a történetek menete. Tetszett, hogy beláthattunk a kuliszok mögé, ahol a balerinák nem szende kislányok, mint ahogy azt eddig hittem. Tetszett a zene, a képek, a ruhák, a tánc, a mozdulatok, na meg a szereplők is. A mester arcát még min-

dig nem tudom elfelejteni.

A szereplők nagyon jól játszottak, a mellékszereplőket is jól megválogatták ehhez a filmhez. Nina anyjának hangulatváltozásai meg tudtak rémíteni, de az sem volt kevésbé ijesztő, ahogy felnőtt lányát babusgatta. Natalie Portman tökéletesen alakította a lányt, akinek a vállán a világnak való megfelelés terhe ül.

Talán többször meg kell néz-nem a filmet ahhoz, hogy meg-értsem, pontosan miről is szolt, de az biztos, hogy ez egy olyan mű, ami mellett nem szívesen megy el az ember.

Mindenkinek ajánlom a Fekete hattyú megtekintését, szerintem mindenki számára mást fog ez a film jelenteni!

Varga Dóra

A király beszéde

A király beszéde „angolos hangulatú”, inkább „komolyabb” embereknek való film. A színészek remekül játsszák a karaktereket, a film megérdemelte a legjobb filmért járó Oscar elismerést. A történet arról szolt, hogy VI. György, brit király (Colin Firth) dadog, és nagyon úgy tűnik, hogy nem tud kilábalni belőle, még szerencse, hogy nem ő következik a trónon. Vagy hoppá, mégis? Ja,

hogy a bátyja lemondott, és most ő jön. Na, akkor elkezd orvosokhoz járni (nem mintha előtte nem járt volna), mígnem találkozik Lionel Logue-gal (Geoffrey Rush), aki igen furcsa módon próbálja kigyógyítani. Például azt mondja neki, hogy káromkodjon, és láss csodát, nem dadog – ilyen és más furcsa módon próbálja meg kigyógyítani a királyt. A problémákat csak tetézi, hogy háború

készül, és az embereknek kell egy erős király, akiben reménykedhetnek és bízhatnak.

Vida Gergő

A király beszéde (The King's Speech, 118', 2010)
Rendezte: Tom Hooper
Szereplők: Colin Firth, Geoffrey Rush, Guy Pearce

A sas

A film 140 körül játszódik, a teljes 9. római légió megmagyarázhatatlan eltűnése után 20 évvel. A film főszereplője Marcus Aquila (Channing Tatum), akinek az apja volt az eltűnt 5 ezer ember vezére, ő volt az, aki elvesztette a Sast, a légió szimbólumát Kaledóniában (a mai Skócia területén).

„A Sas nemcsak egy darab fém, a Sas Róma” – mondja Marcus Aquila. Nem véletlen a névválasztás, ugyanis Aquila sas jelent latinul.

Marcus Aquila parancsnok lesz egy britanniai erődben, ahová ő rendelte ki magát, hogy minél közelebb legyen a Sas eltűnési helyéhez. Rögton csatába keveredik, ahol hősiessen küzd, de megsérül, és emiatt leszerelik a katonai szolgálatból. A harcban megszerzi katonái tiszteletét, ugyanis a római katonák szemében nagyon sokat számít a becsület, és fontos érték az is, hogy a katonák nem menekülnek el gyáván, hanem harcolnak mindhaláláig. Szert tesz egy rabszolgára, Escára (Jamie Bell), akit először a gladiátorviadalon látott, ott megmentette az életét. Esca megfogadja,

hogy hűségesen fogja szolgálni Marcus Aquilát. Marcus Aquila tudomására jut, hogy a Sas egy északi népnél, a souloknál van. Ezért felépülése után elindulnak Escával a falon túlra, hogy visszaszerezzék a Sast és családjá becsületét. Bár Esca gyűlöli a rómaiakat, de segít megmentőjének a kutatásban. A film a továbbiakban a barbár törzsek világában játszódik. A film végét nem mondom el, ha meg akarod nézni, akkor ülj be a moziba, és nézd meg! Szerintem érdemes megnézni, nem fogsz unatkozni. Romantikus filmek kedvelőinek azonban nem ajánlom, mert nincs benne egy szerelmi jelenet sem.

A film izgalmas, bővelkedik akcióban, becsületről, bátorságról és barátságról is szól. Az ókori Rómáról is megtudha-

tunk belőle valamit, bár van benne néhány történelmi baki is: a 9. légiót 120 körül áthelyezték a mai Hollandia területére, és csak 140 körül veszett nyoma; vagy a lovagláshoz használt kengyel, ami csak a 7. században jelent meg Európában. Azt is tudjuk, hogy a filmben is megjelenő lefordított hüvelykujj egy festmény nyomán elterjedt legenda, és ellentétben a hiedelmekkel, éppen a gladiátor életének megkímélését je-

lenti.

A filmnek magyar vonatkozása is van: nagyrészt Magyarországon forgatták, és a rendező, Kevin McDonald nagypapája magyar származású angol filmes.

Zádor Tamás

*A sas (The Eagle, 114', 2011)
Rendezte: Kevin Macdonald
Szereplők: Channing Tatum,
Jamie Bell, Donald Sutherland*

A félszemű

A film ajánlója alapján egy durva, akcióban gazdag filmre számítottam, de A félszemű mégsem ilyen. A történet alapja egy már sokszor elővett, egyszerű sztori, de ami egyszerű, az nem biztos, hogy rossz is.

Az alaptörténet dióhéjban: egy kislánynak kifosztják és megölik az apját, erre ő elhatározza, hogy bosszút áll. Felfogad egy rendőrbíró, aki már kissé éltés korú, fásult, és nem veti meg az italt – amit valamiből meg is kell venni, így a lány felajánlott pénze nyomós érv, még akkor is, ha őt is magával kell vinnie. Itt meg kell említeni, hogy so-

kat gondolkodtam azon, hogy az angol film címét (True Grit: igaz finomság) miért fordították le egyszerűen arra, hogy A félszemű. A magyar fordításon kívül nem sok hiba van a filmben. A színészeket remekül megtalálták, és volt egy jó kis depressziós, poros hangulata a filmnek, ami nekem nagyon tetszett. Mondjuk azt furcsálltam, hogy egy kislány jobban tud cigarettát sodorni, mint egy felnőtt férfi, de ez van.

A film egyébként Charles Portis: True Grit című regénye alapján készült. A könyv Roald Dahl szerint az elmúlt 20 év egyik legjobb könyve. Nálunk is olvasható már, a napokban

jelent meg a Cartaphilus Könyvkiadó kiadásában.

Vida Gergő

*A félszemű
(True Grit, 106', 2010)
Rendezte: Ethan és Joel Coen
Szereplők: Jeff Bridges,
Hailee Steinfeld, Matt Damon*

5 + 1 tipp a Facebook biztonságos használatához

Idegésítő körlevelek, reklámügynökségek és partimeghívók, kéretlen üzenetek az üzenőfaladra, jelszólopás. Vajon miért kapod őket és mit tehetsz ellenük? 5+1 tipp ahhoz, hogy a facebookos életed könnyebb legyen.

1. Válaszd meg jól a jelszavadat! Tartalmazzon kis- és nagybetűket, számokat, akár néhány különleges karaktert is! Tipikus jelszavak a születés év, kisállat neve, becenevek – kerülendőek.

2. Változtasd gyakran a jelszavadat! Bár elsöre nehéznek tűnhet megjegyezni a sok jelszót, de már rengeteg alkalmazás van arra, hogy feljegyezhesd ezeket!

3. A biztonságos internetezés alapelve a vírusvédelem és a tűzfal. Ha teheted naponta, hetente, de legalább havonta futtass le egy vírusellenőrzést a gépeden. Különösen a trójai vírusok egyik új verziója, a keyloggerek jelentenek igazi veszélyt, ugyanis ezek a begépelte karaktereket figyelik és elemzik, így megtudják a jelszavadat. Elkerülheted a

veszélyeket, ha egy TXT szövegfájlból illeszted be a jelszavadat, hiszen a másolást csak másolásnak érzékeli a keylogger! Fontos, hogy óvatosan internetezz nyilvános hálózatról, hiszen ezen keresztül nagyon könnyen ellopható a jelszavad.

4. Csinálj csoportokat! Fiatalabb/idősebb csoportokra vagy közösségekre bontsd fel az ismerőseidet, így nem csak irányítani tudod a kommunikációd, de beállíthatod, hogy kivel oszthatod meg vallási/politikai nézetedet, fényképeidet.

5. Akit nem ismersz, azt ne is jelöld vissza! Üzletek, körlevelek potenciális áldozatává válhatsz, ha ezeket a kitalált személyeket visszajelölöd. Nem mindig jó alap arra, hogy megbízható-e az ember, az, hogy hány közös

ismerősötök van, de általában, ha egy közösségben vagytok (pl. ugyanabba az iskolába jár, mint te), már várhatóan nem leszel reklámáldozata.

+1 Jól válogasd meg, mit írsz ki. Érdeemes külső szemlélőknek úgy elkészíteni az adatlapodat, mint egy port-

foliót, mert ha túl sok kompromittáló képet találnak rólad, akkor kisebb esélyed lesz egy állásinterjún. Jól gondold meg azt is, hogy kiírod-e a telefonszámodat, és hogy kivel mit osztasz meg!

Halpern Bence Márk

Egy bejegyzés nyomában

Rituális öngyilkosságot a régmúltban és sajnos a jelenkorban is követnek el emberek. Elég, ha a japán kultúra egyik leghíresebb és legjellegzetesebb öngyilkossági szertartására, a harakiri-re gondolunk. Csoportosan elkövetett öngyilkossággal is találkozunk a híradásokban. Az internet elterjedésének következményeként még az is előfordul, hogy a világháló segítségével egyeztetnek időpontot a szuicid (öngyilkos) hajlamú emberek. Persze hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ilyen hajmeresztő történet csakis külföldön fordulhat elő. Ezért is volt ijesztő, amikor hírekből értesültünk, hogy a sokak által kedvelt Facebo-

ok közösségi oldalon megjelent felhívás csoportos öngyilkosságra buzdított pécsi gimnazistákat. Még a tervezett időpontot is megjelenítették. A felhívást természetesen törölték. A pécsi Babits Mihály Gimnázium igazgatója igyekezett felhívni a tanulók figyelmét a veszélyre, hiszen nem tudhatták, mennyire kell komolyan venni egy ilyen bejegyzést. Lehet, hogy valóban valaki csak viccnek szánta, de ez egy nagyon veszélyes „já-

ték”, hiszen nem lehet sejteni, hogy érzelmileg labilis emberekre milyen hatással lehet egy ilyen szöveg, és akár tragédia is történhetett volna.

Szomorú, hogy vannak olyan emberek, akik nem gondolják végig, hogy milyen eseményeket indíthatnak el a bejegyzéseikkel. Szerencsére a diákok is elítélték ezt a cselekményt.

Kondor Evelin

Egy csók és más semmi

A Vígszínházban játszott vígjáték az egyik leghumorosabb darab, amit láthat az ember színházban.

A történet lényege az, hogy egy ügyvéd fia teherbe ejti a szolgálólányt, na de persze az apuci nem tud róla – ő pipogya, ügyetlen bohócnak tartja a fiát. Na de születik egy nagy ötlet a pipogya fiútól: keressünk egy férfit a

telefonkönyvben, és fogjuk rá a teherbeejtést. Na, ez eddig jó lenne, ha ki nem derülne a férfiről, hogy nő. Na, akkor az ügyvéd hogy is nyeri meg az apasági keresetet? Eközben érkezik egy páciens, aki el akar válni a

férjétől, mert az elhanyagolta házastársi kötelességeit. De életében másodszor elkezd neki udvarolni még egy ember, aki kicsit jóképű, fura, kedves és bolond, tehát tökéletesen megfelel a nőnek. Nos, a darab körülbelül ezeknek az eseményeknek az összefonódásáról, kibontakozásáról szól. Az még érdekesség a darabban, hogy a színház igazgatónöje (Eszenyi Enikő) is játszik benne, méghozzá a házastársi kötelességeit elhanyagoló férj feleségeként.

Mindenkinek ajánlom, kicsinek, nagynak, tanárnak, csak azoknak nem, akik nem szeretik a régies, bolondos dalokat, mert igen, énekelnek benne, méghozzá egész jól. A végkifejlet parádés és egyedi: mindenki megkapja azt, ami neki kell, még ha

kicsit másképp is, mint ahogy szeretné.

Vida Gergő

*Egy csók és más semmi
(Vígszínház)*

*Rendező: Hegedűs D. Géza
Szereplők: Eszenyi Enikő,
Kern András,
Börcsök Enikő*

Novak Djokovic megállíthatatlan

Novak Djokovic, a szerbek legjobb teniszezője, a világranglista 2. helyezettje káprázatos formában van. Djokovic 26 meccs óta veretlen, vagyis a 2011-es szezonban még nem kapott ki.

A szerb fiú megállíthatatlannak tűnik, idén 4. tornagyőzelmét ünnepelhette. Egy-egy után megnyert két Atp1000 versenyt, ami 2006 óta senkinek sem sikerült. Az Indian Wells-i döntőben Djokovic ugyanúgy szetthátrányból tudott fordítani a világranglista első helyezettjével, Rafael Nadallal szemben, mint az előző heti Miami Openen. Djokovic ez évi szereplésével megelőzte Roger Federert, így megszerezte élete

legjobb ranglistahelyét. Ha ugyanilyen jól szerepel az év további részében, akkor hamar átveheti a világelsőséget Rafael Nadaltól. Azonban most kezdődik el a salakpályás szezon, ami nem igazán Djokovic erőssége, nehéz lesz legyőzni Nadalt, és megszerezni tőle a világranglista-elsőséget, mivel egyértelműen Nadal a salakpálya legjobbja, de ez majd elválik a továbbiakban.

Zádor Tamás

